

medmindre der fra de 4 forudgaaende Aar er i Behold ved Reservecapitalen 3,000 Rbd. Det er en Selsølg, at ved Overslaget for det sidste Aar maa det mulige Deficit for det foregaaende forlods dækkes, og det vil saaledes sees, at man i dette sidste Aar vil have ikke saa lidet at løbe paa. Vilde man herimod indvende, at Bestyrelsen, for ikke strax at røbe et Deficit og forlange et Extratilskud, kunde lade Theatret forfalde i materiel og andre Heenseender, saa at der pludselig blev Nødvendighed for et Tilskud for at sætte det paa Fode igjen, da maa det herved bemærkes, at dette ogsaa vilde kunne skee ved det af Commissionen foreslaaede System, hvor et større Overskud i en Række Aar efter hverandre kunde tilveiebringes paa denne Maade.

Forsaa vidt man endelig i den foreslaaede Form vilde søge en Lettelse til at bedømme, hvorvidt Statens Tilskud er nødvendigt eller kan nedfattes, vilde dette dog formeentlig ikke opnaaes. Thi i Tilstedeværelsen af det Overskud, som det er tilladt at fordele, var ingen Grund til at nedfatte Tilskudet; men Spørgsmaalet, om der ikke kunde være tilveiebragt et endnu større Overskud, eller om ikke det samme Overskud kunde være tilveiebragt med mindre Tilskud fra Statskassen, forudsætter en Prøvelse af den hele Oekonomie, der ikke lettes ved Bestemmelsen om et Overskud.

Mod det her omhandlede Forslag af Commissionen taler derimod efter Ministeriets Formenting:

1) allerede den complicerede Form med et Finantsforslag, der skal beregnes paa et vist Overskud (Minimum 22,000 Rbd.), uden at dette Overskuds Anvendelse angaaer nødvendige Udgifter. Denne Form vil ikke lidet besvære Finantsforslagets Opgjørelse, Regnskabsføringen og Oversigten, og man vil desuden, for at sikre Overskuddet af 22,000 Rbd., i Finantsforslaget let komme til at anvende den for Konsten ugunstig og, som det siden kan vise sig, unødvendig Sparsomhed, som man saa i Aarets Løb ikke kan komme fra, uden paa en betænkelig Maade at synes at gribe ind i Personalets Interesse;

2) dernæst, i de første Aar, den Omstændighed, at Udgifter, der ikke kunne betragtes som uvisse, men nærmest ere contractmæssige (Godtgjørelser til Personalet for Beneficier, Concertgodtgjørelser, Godtgjørelser til ældre Capelmusici og Betjente ved Theatret i Anledning af Søndags- og Onsdags-Forestillinger, faste Understøttelser), stilles sammen med virkelig uvisse (Spillepræmie, Understøttelse efter Diebliffets Trang o. s. v.), uden at der i Loven er taget Hensyn til Forholdets Forskjellighed;

3) endvidere den Omstændighed, at en vis Klasse Udgifter, der have deres Betydning og Vigtighed, naar de kunne gjøres i Aarets Løb, herved henvises til Aarets Afslutning, hvor de komme for sildigt, nemlig Understøttelser efter Diebliffets Trang (med Undtagelse af 800 Rbd. til Sygehjælp);

4) fremdeles, at en meget væsentlig Indtægt, der vedkommer en Deel af Personalet, som saagodt som ingen Indflydelse kan faae paa Besparelsen, nemlig Saisonsdouceurer til Ikke-Feuberettigede, ganske gjøres afhængig af Overskudet, medens for den indflydelsesrigere Deel (den feuberettigede) kun en ringe Deel underkastes denne Usikkerhed;

5) fremfor Alt, at Theaterpersonalet ved dets Interesse i Overskudets Frembringelse vil søle sig kaldet til en Control, der ikke al tid af den Enkelte vil rettes mod ham selv eller øves med Omstigt, men skundom, med Tilbedesættelse af egen Sparsomhed, smaalig og uforstandigt vil kunne rettes mod Bestyrelsen og forarsage denne store Banfælgigheder, ligesom den ogsaa vil give Anledning til Røvninger imellem Personalet og enkelte Bestanddele deraf (f. Ex. mellem Balletpersonalet, Opera-personalet og det øvrige Skuespillerpersonalet). En saadan Besparelsesbestræbelse vil desuden let kunne tage en falsk Retning, f. Ex. fæste sig paa Honorarer til Digtere og Componister, og derved directe modarbejde Konsten, istedetfor paa det Materielle.